

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010016
Dátum vydania rozhodnutia:	17.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010016.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu Slovak Telekom, a. s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, proti žalovanému Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, so sídlom Továrenská 7, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 158/PÚ/2012 z 27. júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Žalobou doručenou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) dňa 14. februára 2013 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a postupu rozhodnutia predsedu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky ako právneho predchodcu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej aj „žalovaný“) č. 158/PÚ/2012 z 27. júla 2012, a jeho zrušenia ktorým tento ako druhostupňový správny orgán rozhodujúc o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky ako prvostupňového správneho orgánu č. 433/OER/2012 z 30. apríla 2012 zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a jeho znenie upravil tak, že „spoločnosť Slovak Telekom, a. s. má podľa § 17 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej aj „zákon o elektronických komunikáciách“) na relevantnom trhu 2 také postavenie, že nie je vystavená efektívnej hospodárskej súťaži a ekonomický vplyv jej v podstatnom rozsahu dovoľuje správať sa nezávisle od konkurentov a užívateľov, teda spoločnosť Slovak Telekom, a. s. je významným podnikom na relevantnom trhu č. 2 (výrok č. 1) a žalobca mu okrem iných ukladá aj (relevantná časť výroku 2) e/ povinnosť regulácie cien prístupu a prepojenia podľa § 23 zákona o elektronických komunikáciách v súlade s postupom podľa § 12 ods. 3 písm. c/ zákona o elektronických komunikáciách. Spoločnosť Slovak Telekom, a. s. je povinná stanoviť ceny za zostavenie volania vo verejnej telefónnej sieti v pevnom umiestnení tak, ako mu určí úrad v rozhodnutí o regulácii cien podľa § 12 zákona o elektronických komunikáciách.“ (ďalej len „Rozhodnutie vo veci určenia významného podniku a uloženia povinností“).

Na podklade rozhodnutia vo veci určenia významného podniku a uloženia povinností následne po predchádzajúcich konzultáciách vydal rozhodnutie bývalý Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky z 13. decembra 2012, ktorým sa určuje metóda kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti významného podniku v pevnom umiestnení, ktorým žalobcovi uložil spôsob výpočtu regulovanej ceny za veľkoobchodnú službu zostavenia volania ako i povinnosť do 60 dní odo dňa nadobudnutia platnosti rozhodnutia predložiť žalovanému požadované údaje spolu s výpočtom ceny za zostavenie volania v pevnom umiestnení a jej odôvodnením (ďalej len „Rozhodnutie“). Uvedeným rozhodnutím zaviazal žalovaný žalobcu k použitiu nákladového modelu Bottom up Long Run Incremental Cost pure (ďalej aj „BU LRIC pure“) ako metódy kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti.

Podľa žalobcu je rozhodnutie žalovaného je nezákonné, z dôvodov uplatnenia metódy kalkulácie cien založenej na BU LRIC pure v rozpore s § 12 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 351/2011 Z. z.“ alebo „zákon o elektronických komunikáciách“ alebo „ZoEK“) - absencia presvedčivého a logického odôvodnenia, a teda trpí vadou podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), nezákonného zásahu do vlastníckeho práva žalobcu podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia § 12 ods. 5 ZoEK nezohľadnením všetkých nákladov na poskytovanie služby zostavenia volaní, a teda trpí vadou podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, prijatia takého rozhodnutia o metóde kalkulácie cien, ktoré nerešpektuje základné princípy regulácie pre oblasť elektronických komunikácií, ktoré sú vyjadrené v § 11 ods. 1, resp. § 18 ods. 1 ZoEK primeranosť a odôvodnenosť uloženej povinnosti alebo vykonávacieho opatrenia, a teda trpí vadou podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, ako aj neodôvodnenej a nelogickej aplikácie veľkoobchodnej ceny za ukončovanie volaní na stanovenie ceny veľkoobchodnej služby zostavenia volaní ako aj skutočnosti, že do finálneho znenia metódy kalkulácie cien bol doplnený výpočet mark-upov bez predchádzajúcej konzultácia, a teda trpí vadou podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ OSP.

Žalobca podrobne rozpisuc na strane 2 až 17 podanej žaloby svoje námietky voči rozhodnutiu žalovaného, mal za to, že uvedenými pochybeniami žalovaného spočívajúcimi v porušení základných zásad správneho konania, nerešpektujúc ustanovenia ZoEK, správneho poriadku a Ústavy Slovenskej republiky bol ukrátený na svojich právach garantovaných správnym poriadkom, ZoEK ako aj predpismi Európskej únie (ďalej aj „EÚ“), a preto navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb zo dňa 13. decembra 2012, ktorým sa určuje metóda kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti významného podniku v pevnom umiestnení a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že trvá na tom, že žalobou napadnuté rozhodnutie o metóde kalkulácie cien, ako aj postup úradu, boli plne v súlade so zákonom o elektronických komunikáciách a s európskym regulačným rámcom. Preto navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu žalobcu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

K jednotlivým námietkam, ktoré žalobca uviedol v jednotlivých bodoch svojej žaloby sa žalovaný podrobne vyjadril na strane 3 až 21 svojho vyjadrenia, obhajujúc zákonnosť svojho rozhodnutia.

Konkrétne k námietke žalobcu, že rozhodnutie o metóde kalkulácie cien je nepreskúmateľné pre absenciu náležitého odôvodnenia, žalovaný uviedol, že úrad dostatočne výstižným spôsobom odôvodnil aplikáciu nákladového modelu BU LRIC pure na výpočet cien za zostavenie volaní a podrobne argumentačne objasnil základné moduly a vstupné dáta modelu vrátane použitých mark-upov. Žalovaný mal zato, že rozhodnutie o metóde kalkulácie bolo vydané v súlade s § 12 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách.

Žalovaný ďalej uviedol, že vo svojom vyjadrení k časti IV. žaloby podrobne opísal akým spôsobom a kedy (t. j., či už v podobe vstupných dát alebo mark-upu) sa do ceny za zostavenie volania zahrnú náklady súvisiace so spoločnými, resp. zdieľanými sieťovými prvkami. To znamená, že žalovaný pri výpočte ceny veľkoobchodnej služby zostavenia volania náklady na zariadenia využívané spoločne s inými službami zohľadnil, a preto pokladá všetky tvrdenia žalobcu namietajúce opak za irelevantné. Výpočet ceny za službu zostavenia volania vychádza z efektívne vynaložených nákladov vzniknutých v dôsledku poskytovania služby zostavenia volania. Z toho dôvodu nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že z dôvodu cenovej regulácie služby zostavenia volania je žalobca tlačенý k podnákladovému

poskytovaníu regulovanej služby. Cenová regulácia vykonávaná žalovaným nie je v rozpore s ústavnými právami ani chránenými záujmami žalobcu ako regulovaného podniku. Takto potom nie sú na mieste ani námietky žalobcu o nútenom obmedzení jeho vlastníckeho práva bez náhrady a údajné porušenie čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR, na ktoré sa odvoláva.

K námietke neprimeranosti aplikácie použitej metódy BU LRIC pure žalovaný mal za to, že podľa § 11 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách je úrad povinný konať, a svoje rozhodnutia vydávať v súlade s princípmi efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti. Tieto základné princípy regulácie žalovaný dôsledne dodržiava a pred návrhom každého opatrenia ich vyhodnotí v spojitosti s cieľmi regulácie elektronických komunikácií, ktorými sú podpora efektívnej hospodárskej súťaže a rozvoj vnútorného trhu. Výsledkom takéhoto vyhodnotenia uskutočneného žalovaným je návrh, resp. prijatie nápravného opatrenia, ktoré je objektívne potrebné elektronických komunikácií a nadmieru nezaťažuje subjekt povinnosti, v danom prípade žalobcu. Rovnaké princípy žalovaný rešpektoval aj v rozhodnutí o metóde kalkulácie cien, a preto sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu namietajúcou údajné porušenie princípu primeranosti a odôvodnenosti.

K námietke žalobcu, že do finálneho znenia metódy kalkulácie cien bol doplnený výpočet mark-upov bez predchádzajúcej konzultácie aplikácie veľkoobchodnej ceny za ukončovanie volaní na stanovenie ceny veľkoobchodnej služby zostavenia volaní nelogickej a neodôvodnenej žalovaný, poukázal na to, že od samého začiatku plánoval regulovať ceny zostavenia volaní prostredníctvom rovnakého nákladového modelu aký predpisuje odporúčanie o prepojavacích poplatkoch pre stanovenie cien za ukončovanie volaní v pevných a mobilných sieťach. Svedčí o tom skutočnosť, že na národné konzultácie ako i na nadnárodné konzultácie predložil návrh rozhodnutia úradu, ktorým sa určuje metóda kalkulácie cien za veľkoobchodné služby zostavenia a ukončovania volania vo verejnej telefónnej sieti významného podniku v pevnom umiestnení. Žalobca mal a aj využil svoju možnosť predložiť pripomienky k navrhovanej metóde kalkulácie cien za veľkoobchodné služby zostavenia a ukončovania volania v pevnom umiestnení. S poukazom na vyššie uvedené žalovaný vyhodnotil námietku žalobcu, ktorou žiada o opakované konzultácie pre výpočet mark-upov ako nedôvodnú.

V replike na vyjadrenie žalovaného zo dňa 19. apríla 2013 žalobca opätovne zdôraznil, že sa domáha, aby pri určení modelu bol tento definovaný tak, aby zohľadnil náklady späť s poskytovaním služby originácie, a teda, aby tieto neboli vopred principiálne vylúčené, ako je to v Modeli v prípade nezohľadnenia pomernej časti spoločných sieťových nákladov. To má za následok i nezohľadnenie časti ďalších - režijných a OPEX nákladov - mark-upov, v rozsahu nezohľadnených percentuálnych podielov pripadajúcich na nezohľadnenú časť spoločných sieťových nákladov. Obdobne výsledná cena nezohľadňuje ani časť WACC v rozsahu % pripadajúcich na nezohľadnenú časť spoločných sieťových nákladov, teda ďalších oprávnených nákladov vznikajúcich každému, i maximálne efektívnemu poskytovateľovi služby. V ostatnom sa pridržiaval argumentov, ktoré sú obsahom samotnej žaloby.

Žalobca dňa 21. novembra 2013 doručil najvyššiemu súdu doplnujúce vyjadrenie k rozsahu aplikácie modelu BU LRIC pure, v ktorom uviedol, že týmto vyjadrením neprezentuje nové dôvody žaloby, len chce upozorniť na ďalšie skutočnosti, ktoré už predložené dôvody žaloby zosilňujú a vyvracajú argumenty žalovaného Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb.

Na ústnom pojednávaní žalobca upozornil na určité vecne odborné špecifiká, poukazoval na priebeh správneho konania, ktoré mu predchádzali konzultácie, a to aj na úrovni EÚ, na základe ktorých úrad upresnil svoj model výpočtu ceny oproti pôvodnému návrhu. Zdôrazňoval, že regulácia cien musí byť založená na určitých princípoch a v danom prípade a sú to najmä princípy primeranosti, odôvodnenosti a transparentnosti, ktoré v danej veci postupom žalovaného boli porušené. Podľa žalobcu regulácia má slúžiť, aby medzi súťažiteľmi na trhu bolo vytvorené určité prostredie zamedzujúce zneužívanie cien. Poukazuje na to, že žalovaný úpravu cien (Mark.up) už bez konzultácie. Mark.up znamená úpravu vzorca - spôsobu výpočtu ceny. Podľa žalobcu neobstojí tvrdenie žalovaného, že v tomto vyhovel len požiadavke žalobcu, nakoľko žalovaný týmto svojím konaním nanovo formuloval spôsob výpočtu ceny bez toho, aby bol predmetom konzultačného procesu. Na vysvetlenie dodával, že pri poskytovaní služby originácie (vzniku volania) existujú tri skupiny nákladov 1/ náklady na technické prvky siete, ktoré sú využívané výlučne na služby vzniku volania 2/ náklady na prvky siete, ktoré sú využívané na službu volania a zároveň aj na iné služby 3/ všeobecné náklady na zabezpečenie chodu spoločnosti. Podľa

žalobcu žalovaný zakalkuloval iba náklady z prvej skupiny a náklady z druhej a tretej skupiny ignoroval. Predmetom regulačného zásahu má byť stanovenie ceny vypočítanej tzv. efektívnych nákladov, to zn., že cena má zahŕňať všetky náklady, ktoré sú potrebné na zabezpečenie poskytovania služby. Podľa žalobcu tým, že žalovaný nezahrnul do ceny všetky náklady tak výsledná cena bola pod reálnymi nákladmi. Žalovaný zavedením prvku Mark.up do cenového modelu v určitej miere zahrnul do výpočtu ceny časť nákladov z tretej skupiny. Náklady z druhej skupiny opäť vôbec neboli zohľadnené. Poukázal pri tom na špecifikáciu druhov nákladov tak ako ju urobil v podaní z 31. marca 2014.

Ďalej namietal porušenie princípu odôvodnenia regulačných rozhodnutí, keďže žalovaný nezohľadnenie nákladov druhej skupiny a čiastočne nákladov tretej skupiny nezohľadnil.

Podľa žalobcu bol porušený princíp transparentnosti tým, že úprava modelu bola urobená bez konzultácie, čím bol žalobca pozbavený svojho práva vyjadriť sa a argumentovať k navrhovanému modelu.

Ďalej podľa jeho názoru došlo k porušeniu princípu primeranosti, čo vidí v tom, že výška ceny bola stanovená pod reálne efektívne náklady.

Žalobca záverom uviedol, že súhlasia s tým, že istá regulácia na trhu musí byť, ale nemôže byť na úkor žalobcu v tom smere, že vstup na ostatných operátorov.

K použitému modelu zopakoval, že žalovaný použil pre určenie ceny vzniku volania model, ktorý bol zostavený pre určenie ceny služby ukončenia volania, pričom sa v svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal, prečo tak urobil, nakoľko tak dochádza k disproporcii ceny.

Náhradu trov konania si žalobca neuplatnil.

Žalovaný na ústnom pojednávaní pridržiak sa písomne podaného vyjadrenia, uviedol k námietkam najmä špecifikovaným na tomto pojednávaní, že postupoval podľa § 10 ZoEK s tým, že konzultácie prebiehajú aj verejne zverejnením na webovom sídle, aby sa s ním oboznámila aj široká verejnosť, oboznámili s nimi aj Európskej komisie a v tomto procese zohľadnila niektoré námietky žalobcu a cena sa navýšila až o 45-46 %.

K námietke žalobcu, že túto novú cenu už nekonzultovali uvádza, že im to ustanovenie § 10 ZoEK neukladá a keby bolo povinnosťou konzultovať každú zmenu, mohlo by dôjsť k určitému zacykleniu a takéto konanie by nemuselo byť nikdy skončené. Pokiaľ ide o námietky, že neboli zohľadnené všetky vynaložené náklady, toto nebolo nevyhnuté lebo zvolili model podľa § 12 ods. 3 písm. c/ ZoEK, ktoré počítá s určením efektívnych a účelne vynaložených nákladov a primeraného zisku.

K ďalšej námietke uvádzal, že účelom regulácie nie je deformácia trhu ale odstránenie bariér, aby bol uľahčený prístup alternatívnym operátorom, resp. poskytovanie služieb z ich strany. Pokiaľ ide o námietky nezahrnutia nákladov z druhej skupiny tieto náklady boli už zahrnuté spolu s ostatnými prvkami ktoré sú zdieľané viacerými službami. A toto uviedli aj v odôvodnení rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Európskej komisie týkajúce sa bližšieho odôvodnenia, toto sa podľa žalovaného vzťahovalo o určenie významného podniku na relevantnom trhu a nie určenia metodológie cien, k tomuto komisia výhrady nemala.

K výhrade týkajúcej žalobcu týkajúcej sa ďalšej konzultácie uviedol, že zmyslom konzultácie nie je neustále opakovanie konzultovanie pripomienok, ale vysporiadanie sa so všetkými pripomienkami relevantnými pre vydanie regulačného opatrenia, tak aby bolo dostatočným podkladom pre odôvodnenie regulačného rozhodnutia.

K nákladom žalovaný poukázal na st. 2 ods. 4 napadnutého rozhodnutia posledná veta a tvrdí, že z rozhodnutia vyplýva, že náklady druhej skupiny neboli aplikované vôbec.

Žalovaný záverom k uvedenému poukázal na odôvodnenie rozhodnutia s tým, že boli použité prvky ako pre ukončenie volania, ale bol použitý iba ako východisko, pretože technicky zaťažuje rovnaké prvky siete.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 74 ods. 4 zákona č. 351/2011 Z. z. ZoEK), preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu žalovaného po vypočutí prednesov účastníkov konania na ústnom pojednávaní (§ 250g OSP) dňa 31. marca 2014 dospel k záveru, že žalobe nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv fyzických a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Úlohou správneho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve nie je prehodnocovať správnosť záverov orgánu verejnej správy na základe nesúhlasu žalobcu s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

Limitom súdneho prieskumu je zákonnosť. Zákonnosť znamená, že nezostane bez povšimnutia také porušenie hmotného práva, ktoré malo alebo nemohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rovnako to platí, ak boli porušené predpisy o konaní do tej miery, že tým utrpeli ujmu základné procesné práva účastníkov. Ak nejde o porušenie práva takého dosahu, zostane síce rozsudok nedotknutý, ale správny súd vytkne tieto chyby v odôvodnení svojho rozhodnutia. Preto správny súd nemôže preskúmať vhodnosť a účelnosť obsahu výrokov napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Posudzovanie vhodnosti a účelnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy správnomu súdnictvu nepatrí, lebo sudy by takýmto posudzovaním nahradzovali orgány výkonnej moci a zasahovali by nedovoleným spôsobom do otázok voľnej úvahy správneho orgánu.

Zásah do práv sa vždy hodnotí účelom povinností - adekvátnosti cieľu. Správne akty sú výsledkom činností správnych orgánov vo verejnej správe. Sú to výsledky vybavenia určitej žiadosti, ktorá správny orgán obdržal, t. j. služba verejnosti, alebo sú to výsledky inej činnosti, ktorou je správny orgán povinný podľa zákona vykonávať, napr. kontrolná činnosť. Vydávanie správnych aktov predstavuje plnenie úlohy verejnej správy správnymi orgánmi.

Sudy v správnom súdnictve zásadne preskúmajú individuálne správne akty.

V zmysle odporúčania Rady Európy Rec (89)8, ktoré upravuje dočasnú súdnu ochranu poskytovanú v správnych záležitostiach, „termín správny akt znamená v súlade s rezolúciou (77)31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom správnych orgánov každé jednotlivé opatrenie alebo rozhodnutie prijaté pri výkone správy verejným orgánom, ktoré priamo zasahuje do práv, slobôd alebo záujmov osôb“.

Podľa platnej právnej úpravy rozhodnutiami správnych orgánov preskúmateľnými v správnom súdnictve sa rozumejú individuálne správne akty,

- ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb,
- ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. januára 2009, č. k. I. ÚS 354/08-50, nemožno zo súdneho prieskumu vylúčiť správny akt zmiešanej povahy majúci prvky normatívneho aj individuálneho správneho aktu.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie predsedu a postup mu predchádzajúci, ktorým rozhodnutím predsedu bývalého Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky rozhodol na základe návrhu osobitnej komisie o rozklade spoločnosti Slovak Telekom, a. s., proti rozhodnutiu bývalého Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky, odboru ekonomickej regulácie (ďalej aj „úrad“) č. 433/OER/2012 z 30. apríla 2012, ktorým prvostupňový orgán rozhodol vo veci určenia významného podniku a uloženia povinností na veľkoobchodnom trhu služby zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti v pevnom umiestnení, ktorá spočíva v prenose volania alebo volania do siete Internet z koncového bodu pevnej verejnej telefónnej siete určeného špecifickou sieťovou adresou do bodu prepojenia medzi dvoma pevnými sieťami alebo medzi pevnou a mobilnou sieťou (ďalej len „relevantný trh č. 2“) takto podľa § 59 ods. 2 v spojení s § 61 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) sa výrok napadnutého rozhodnutia č. 433/OER/2012 v bode 2 písm. d/ zmenil tak, že lehota na predkladanie informácií sa predlžuje z 30 dní od nadobudnutia platnosti rozhodnutia o metóde kalkulácie cien na 60 dní od nadobudnutia platnosti rozhodnutia o metóde kalkulácie cien.

Žalobca má podľa § 17 ods. 3 ZoEK na relevantnom trhu č. 2 také postavenie, že nie je vystavená efektívnej hospodárskej súťaži a ekonomický vplyv jej v podstatnom rozsahu dovoľuje správať sa nezávisle od konkurentov a užívateľov, teda žalobca je významným podnikom na relevantnom trhu č. 2.

Úrad uložil žalobcovi ako významnému podniku na relevantnom trhu č. 2 povinnosti, ktoré sú podrobne popísané na str. 2 až 4 rozhodnutia o rozklade zo dňa 27. júla 2012.

Na základe rozhodnutia vo veci určenia významného podniku a uloženia povinností následne úrad po predchádzajúcich konzultáciách vydal rozhodnutie zo dňa 13. decembra 2012, určil metódu kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo viacerých telefónnych sieti významného podniku v pevnom umiestnení, ktorým žalobcovi uložil spôsob výpočtu regulovanej ceny za veľkoobchodnú službu zostavenia volania ako i povinnosť do 60 dní odo dňa nadobudnutia platnosti rozhodnutia predložiť žalovanému požadované údaje spolu s výpočtom ceny za zostavenie volania v pevnom umiestnení a jej odôvodnením (ďalej aj „Rozhodnutie“).

Rozhodnutím zaviazal žalovaný žalobcu pri výpočte ceny za službu zostavenia volania k použitiu nákladového modelu Bottom up Long Run Incremental Costs pure pre výpočet ceny za službu ukončovania volania a Mark-up režijných nákladov a bPEX Mark-up pre spoločné (nesieťové) veľkoobchodné náklady.

Týmto rozhodnutím sa zrušilo Rozhodnutie bývalého Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky z 18. septembra 2008, ktorým sa určila metóda kalkulácie cien za služby zostavenia volaní vo verejnej telefónnej sieti v pevnom umiestnení v sieti významného podniku zverejnené vo Věstníku Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb č. 5 zo 06. októbra 2008.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu, osobitne administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že bývalý Telekomunikačný úrad, odbor ekonomickej regulácie ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 5 správneho poriadku a § 74 ods. 3 ZoEK rozhodol o žiadosti spoločnosti Slovak Telekom, a. s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, IČO 35 763 469 vo veci významného podniku.

Jedným zo základných poslaní zákona č. 351/2011 Z. z. bola transpozícia nových smerníc Európskeho parlamentu a Rady do právneho poriadku Slovenskej republiky. Ide o Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2002/22/ES o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES týkajúca sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 2006/2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa menia a dopĺňajú i smernice 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby, 2002/19/ES o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení a 2002/20/ES o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby. Tretím dokumentom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1211/2009 z 25. novembra 2009, ktorým sa zriaďuje Orgán európskych regulátorov pre elektronické komunikácie (BEREC) a jeho úrad.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. cieľom analýzy relevantných trhov je zistiť či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 351/2011 Z. z. efektívnou hospodárskou súťažou sa rozumie taký stav, pri ktorom ani jeden podnik pôsobiaci na príslušnom relevantnom trhu nemá významný vplyv.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. významný vplyv na relevantnom trhu má podnik, ktorý sám alebo spoločne s inými podnikmi má na tomto trhu také postavenie, že nie je vystavený efektívnej hospodárskej súťaži a ekonomický vplyv mu v podstatnom rozsahu dovoľuje správať sa nezávisle o konkurentov a užívateľov (ďalej len „významný podnik“).

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 351/2011 Z. z. za významný podnik možno považovať podnik s významným vplyvom aj na trhu úzko súvisiacom, ak sú väzby medzi týmito dvoma relevantnými trhmi také, že umožňujú prenesenie vplyvu z jedného trhu na druhý, a tým posilnenie vplyvu podniku na trhu.

Podľa § 17 ods. 8 zákona č. 351/2011 Z. z. úrad pri posudzovaní, či ide o významný podnik. Vyhodnocuje kritériá týkajúce sa príslušného relevantného trhu, pričom v čo najväčšej možnej miere prihliada na usmernenia na analýzu trhu zverejnené Európskou komisiou.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z., ak úrad na základe analýzy podľa § 17 zistí, že na určitom relevantnom trhu nie je efektívna hospodárska súťaž, po skončení konzultácií podľa § 10 určí rozhodnutím významný podnik, a zároveň mu v tomto rozhodnutí uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 19 až 25; ak ide o trhy podľa § 17 ods. 4 uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 19 až 21, 23 a 25. 19 až 25. Tieto princípy regulácie elektronických komunikácií, ktorými sú podpora efektívnej hospodárskej súťaže a rozvoj vnútorného trhu. Účastníkom konania je podnik navrhnutý za významný podnik v analýze relevantného trhu podľa § 17. Podkladom na rozhodnutie je analýza relevantného trhu podľa § 17 a vyjadrenia dotknutých osôb v konzultáciách podľa § 10. Na účely tohto konania sa práva účastníka konania podľa zákona č. 351/2011 Z. z. uplatňujú počas konzultácií podľa § 10 ods. 1. Ak je na tomto relevantnom trhu už určený významný podnik, úrad vydá nové rozhodnutie o určení významného podniku, v ktorom mu existujúce povinnosti znovu uloží alebo ich zmení. Predchádzajúce rozhodnutie stráca platnosť nadobudnutím právoplatnosti nového rozhodnutia. Úrad rozhodnutie zverejní vo vestníku.

Na rozhodovanie o regulácii cien sa podľa § 74 ods. 2 písm. b/ zákona o elektronických komunikáciách (§ 12 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách) nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Pokiaľ žalobca mal za to, že žalovaný porušil jeho základné zásady správneho konania a zároveň bol

ukrátený na svojich právach garantovaných správnym poriadkom, najvyšší súd dáva do pozornosti, že na rozhodovanie o regulácii sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní a zároveň uvádza nasledovné:

Vylúčenie pôsobnosti správneho poriadku nemôže znamenať priestor pre bezbrehú ľubovôľu/arbitrárnosť štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej správy. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre v prípadoch vylúčenia pôsobnosti správneho poriadku a súčasnej neexistencie inej právnej úpravy inklinuje k argumentácii nevyhnutnosťou aplikácie právnych princípov, t. j. minimálnych požiadaviek kladených na konania a rozhodnutia správnych orgánov - štandardu všeobecných pravidiel správneho práva. Nemožno upustiť od vyžadovania aspoň minimálnych požiadaviek kladených na konania a rozhodnutie správnych orgánov vyplývajúcich napr. z Rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy (77)31 z 28. septembra 1977 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, resp. z Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy Rec (2007)7 z 20. júna 2007 o dobrej verejnej správe čl. 17, v zmysle ktorého musia byť správne rozhodnutie formulované v jednoduchej, jasnej a zrozumiteľnej podobe a musia obsahovať primerané zdôvodnenie obsahujúce skutkové a právne dôvody, pre ktoré bolo vydané.

Rozhodnutí vydaných v administratívnom konaní vyplýva, že žalobcovi boli uložené povinnosti ustanovené v § 19 až 23 zákona o elektronických komunikáciách,

Pokiaľ ide o námietku žalobcu vo vzťahu k uloženým povinnostiam, najvyšší súd považoval za vhodné z dôvodu ich závažnosti a následne ich dôsledkov vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu posúdiť prioritne tie, ktorými žalobca namietal, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, a že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré sú dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a a/ OSP.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. úrad je povinný konať a svoje rozhodnutia vydávať v súlade s princípmi efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti. Všetky svoje rozhodnutia, všeobecne záväzné právne predpisy a informácie, ktoré prispievajú k otvorenému a funkčne konkurenčnému trhu, zverejňuje na svojom webovom sídle, a ak tak ustanovuje tento zákon, aj vo vestníku, pričom tieto údaje priebežne aktualizuje.

Podľa 11 ods. 4 zákona č. 351/2011 Z. z. úrad pri regulácii elektronických komunikácií uplatňuje princípy podľa odseku 1 najmä tým, že

- a/ podporuje predvídateľnosť regulácie elektronických komunikácií zabezpečením jednotného regulačného prístupu,
- b/ zabezpečuje, aby za podobných okolností nedochádzalo k diskriminácii pri zaobchádzaní s podnikmi,
- c/ chráni efektívnu hospodársku súťaž v prospech spotrebiteľov a vhodne podporuje súťaž v oblasti infraštruktúry,
- d/ podporuje efektívne investície do kvalitnej a modernej infraštruktúry a jej inovácie aj tým, že zabezpečuje, aby sa vo všetkých povinnostiach týkajúcich sa prístupu náležite prihliadalo na riziko, ktoré znášajú investujúce podniky a umožňuje dohody o rozložení investičného rizika medzi investora a osobu žiadajúcu prístup k sieti,
- e/ primerane prihliada na odlišné situácie v oblasti efektívnej hospodárskej súťaže a spotrebiteľov v rôznych geografických oblastiach štátu,
- f/ ukladá povinnosti podľa tohto zákona len vtedy, ak neexistuje efektívna a trvalo udržateľná hospodárska súťaž, a uvoľňuje alebo zrušuje tieto povinnosti, ak je táto podmienka splnená.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. regulácia cien je určenie alebo usmerňovanie výšky cien spôsobom určeným v rozhodnutí o regulácii cien. Rozhodnutie o regulácii cien musí byť odôvodnené a zverejňuje sa vo vestníku.

Podľa § 12 ods. 3 písm. c/ zákona č. 351/2011 Z. z. spôsoby regulácie cien sú časovo obmedzený

zákaz zvyšovania cien na príslušnom relevantnom trhu najviac počas 12 mesiacov.

Podľa § 12 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z. ak úrad rozhodne o spôsobe regulácie cien podľa odseku 3 písm. c/ , určí v rozhodnutí metódu kalkulácie cien, ktorá bude obsahovať druhy nákladov a pravidiel ich priradenia. Podnik je povinný v lehote, ktorá nesmie byť dlhšia než dva mesiace od právoplatnosti rozhodnutia, vypočítať ceny podľa úradom určenej metódy kalkulácie cien a poskytnúť úradu ich odôvodnenie. Podnik je povinný na základe žiadosti úradu preukázať, že ceny obsahujú iba náklady nevyhnutne potrebné na poskytovanie danej služby. Úrad alebo ním poverená odborne spôsobilá a nezávislá osoba následne overí výpočet cien podniku. Na účely overenia výpočtu cien je možné použiť aj metódu kalkulácie cien, ktorá je nezávislá a odlišná od metódy používanej podnikom. Výsledky overovania úrad raz ročne zverejní. Úrad môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť o úprave cien. Podnik je povinný uplatňovať ceny až po schválení výpočtu alebo úprave cien úradom.

Podľa § 23 zákona č. 351/2011 Z. z. ak úrad na základe analýzy relevantného trhu súvisiaceho s prístupom alebo prepojením podľa § 17 zistí, že na tomto trhu nie je efektívna hospodárska súťaž a uloženie jednej alebo viacerých povinností podľa § 19 až 22 nepostačuje na to, aby významný podnik určený podľa § 18 nepožadoval neprimerane vysoké alebo neprimerane nízke ceny súvisiace s prístupom alebo prepojením v neprospech koncových užívateľov, môže regulovať ceny významného podniku podľa § 12 . S cieľom podporovať investície podniku vrátane investícií do sietí novej generácie úrad prihliada na mieru investovania významným podnikom s uznaním primeranej návratnosti vloženého kapitálu a s tým spojených rizík špecifických pre konkrétny nový investičný sieťový projekt.

Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán postupovali v danej veci v súlade s týmito zhora citovanými zákonnými ustanoveniami.

Z obsahu rozhodnutia žalovaného je dostatočne zrejmé, že uložené povinnosti boli v súlade so zákonom a žalovaný svoje rozhodnutie náležite i dostatočne zrozumiteľne odôvodnil.

Žalobca v žalobe namietal, že metóda kalkulácie cien založenej na modeli BU LRIC pure pre veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti významného podniku v pevnom umiestnení je neodôvodnená. Tvrdil, že uvedený postup sa v krajinách Európskej únie na trh zostavenia volaní neaplikuje - rozpor s praxou štátov EÚ, uplatnenie metódy kalkulácie cien založenej na BU LRIC pure podľa rozhodnutia je vydané v rozpore s § 12 ods. 1 ZoEK. Absencia presvedčivého a logického odôvodnenia rozhodnutia predstavuje takú vadu rozhodnutia, ktorá ho robí nezákonným a aplikácia modelu BU LRIC pure podľa rozhodnutia zasahuje do ústavného práva žalobcu na vlastníctvo i priamymi negatívnymi dôsledkami na jeho postavenie na maloobchodnom trhu. Rovnako je podľa žalobcu v rozpore s jeho zákonným právom uplatniť si náklady nevyhnutne potrebné na poskytovanie danej služby a princípmi regulácie.

Uvedenú námietku najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko dospel k záveru, že žalovaný v prejednávanej veci aj v tejto časti svojho rozhodovania postupoval v súlade so zákonom, keď na základe národných a nadnárodných konzultácií na podklade rozhodnutia vo veci určenia významného podniku a uloženia povinností podľa §§ 19 až 23 zákona o elektronických komunikáciách na relevantnom trhu služby veľkoobchodného zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti v pevnom umiestnení (ďalej len „relevantný trh č. 2“) zaviazal žalobcu k použitiu nákladového modelu Bottom up i ong Run Incremental Costs pure ako metódy kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti v pevnom umiestnení.

Taktiež k poukazu žalobcu na rozdiely medzi jednotlivými modelmi využívanými na reguláciu nákladových cien v rámci krajín EÚ nemožno prihliadnuť. Najvyšší súd má k uvedenému za nesporné, že Európska komisia regulačným orgánom výslovne nepredpisuje, akú konkrétnu metódu má využiť členský štát na reguláciu cien zostavenia volaní. Najvyšší súd ďalej poukazuje v zhode s vyjadrením žalovaného, že Európska Komisia síce vyzvala úrad, aby bližšie odôvodnil výber svojho modelu kalkulácie cien, no v konečnom dôsledku ním vybraný model regulácie cien zostavenia volaní schválila.

Posúdenie otázky, či rozhodnutím, ktorým sa určuje metóda kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti významného podniku v pevnom umiestnení a ktorým bol žalobca zaviazaný k použitiu nákladového modelu BU LRIC pure ako metódy kalkulácie cien za veľkoobchodnú službu zostavenia volania vo verejnej telefónnej sieti v pevnom umiestnení, patrí nepochybne do správnej úvahy žalovaného a správny súd v zmysle § 245 ods. 2 OSP preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ide o obmedzený súdny prieskum správnych rozhodnutí založených na princípoch správneho uváženia, pretože správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správnomu orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne, a práve tolerančné - úvahové pásmo, obmedzuje súd pri súdnom prieskume.

V prejednávanej veci žalobca nevyvrátil správnosť východísk a záverov žalovaného, že uložená povinnosť aplikovať metódu BU LRIC je nepresvedčivá, nelogická a je v rozpore s § 12 ods. 1 ZoEK. Žalobca neuviedol dôvody, ktoré by odôvodňovali zjavné logické rozpory v úsudku žalovaného, v dôsledku čoho žalobca nepreukázal vybočenie žalovaného z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Samotná nespokojnosť žalobcu s uložením takejto povinnosti na spochybnenie záverov žalovaného nepostačuje.

Takto potom podľa najvyššieho súdu aplikácia nákladového modelu BU LRIC pure na výpočet ceny veľkoobchodnej služby zostavenie volania je v súlade s európskym regulačným rámcom v oblasti elektronických komunikácií.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že aplikácia modelu BU LRIC pure podľa rozhodnutia o metóde kalkulácie cien zasahuje do ústavného práva žalobcu na vlastníctvo s priamymi, negatívnymi dôsledkami na jeho postavenie na maloobchodnom trhu. Najvyšší súd k uvedenému uvádza, že žalovaný vo svojom vyjadrení podrobne opísal, akým spôsobom a kedy sa do ceny za zostavenie volania zahrnú náklady súvisiace so spoločnými, resp. zdieľanými sieťovými prvkami. To znamená, že žalovaný pri výpočte ceny veľkoobchodnej služby zostavenia volania náklady na zariadenia využívané spoločne s inými službami zohľadnil, a preto podľa najvyššieho súdu nedošlo k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcu bez náhrady a nedošlo tak k porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky.

K námietke žalobcu k nerešpektovaniu základných princípov regulácie pre oblasť elektronických komunikácií, ktoré sú vyjadrené v § 11 ods. 1, resp. § 18 ods. 1 ZoEK primeranosť a odôvodnenosť uloženej povinnosti alebo vykonávacieho opatrenia, najvyšší súd v zhode s vyjadrením žalovaného s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 11 ods. 1 ZoEK uvádza, že tieto základné princípy regulácie žalovaný dôsledne dodržal a pred návrhom opatrenia ich vyhodnotil v spojitosti s cieľmi regulácie elektronických komunikácií, ktorými sú podpora efektívnej hospodárskej súťaže a rozvoj vnútorného trhu. Výsledkom takéhoto vyhodnotenia uskutočneného žalovaným je návrh, resp. prijatie nápravného opatrenia, ktoré je objektívne potrebné pre dosiahnutie cieľa podpory efektívnej hospodárskej súťaže a zároveň je primerané a odôvodnené.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. pred prijatím opatrenia, ktoré bude mať značný vplyv na relevantný trh, alebo ak to ustanovuje tento zákon, umožní úrad dotknutým osobám vyjadriť sa k návrhu opatrenia. Lehota na vyjadrenie je jeden mesiac odo dňa zverejnenia návrhu opatrenia; v zložitých prípadoch môže byť lehota predĺžená najviac na dva mesiace. Ak je to primerané, úrad v čo najväčšej miere prihliadne na stanoviská združení koncových užívateľov, výrobcov telekomunikačných zariadení a podnikov.

Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. výsledky konzultácií, vrátane vyhodnotenia pripomienok, úrad zverejní na konzultačnom mieste do jedného mesiaca od uplynutia lehoty na vyjadrenie podľa odseku 1.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu k neodôvodnenej a nelogickej aplikácii veľkoobchodnej ceny za ukončovanie volaní na stanovenie ceny veľkoobchodnej služby zostavenia volaní ako aj skutočnosti, že

do finálneho znenia metódy kalkulácie cien bol doplnený výpočet mark-upov bez predchádzajúcej konzultácií, tak uvedenú najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Najvyšší súd má z administratívneho spisu za preukázané, že žalovaný na národné konzultácie ako i na nadnárodné konzultácie predložil návrh rozhodnutia úradu, ktorým sa určuje metóda kalkulácie cien za veľkoobchodné služby zostavenia a ukončovania volania vo verejnej telefónnej sieti významného podniku v pevnom umiestnení. Najvyšší súd mal z obsahu pripojeného spisového materiálu za preukázané, že žalobca využil svoju možnosť predložiť pripomienky k navrhovanej metóde kalkulácie cien za veľkoobchodné služby zostavenia a ukončovania volania v pevnom umiestnení. Aj podľa názoru najvyššieho súdu metóda kalkulácie cien bola v súlade s § 10 ZoEK predmetom konzultácií.

Taktiež tvrdenie žalobcu, že žalovaný nekonzultoval výpočet mark-upov považuje najvyšší súd za zavádzajúce. Mark-up pre veľkoobchodné režijné náklady bol zakomponovaný do výpočtu ceny za zostavenie volania už v návrhu rozhodnutia o metóde kalkulácie cien, ktoré bolo predmetom konzultácií. Dodatočný OPEX mark-up pre spoločné (nesieťové) veľkoobchodné náklady bol do výpočtu ceny zostavenia volania zahrnutý na základe pripomienky žalobcu predloženej v priebehu národných konzultácií s poukazom na § 10 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách, z ktorého jednoznačne vyplýva, že výsledkom konzultácií je aj vyhodnotenie predložených pripomienok dotknutých osôb, ktoré úrad zverejní na konzultačnom mieste do jedného mesiaca od uplynutia lehoty na vyjadrenie. Žalobca mal podľa § 10 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách jednomesačnú lehotu na vyjadrenie sa k návrhu rozhodnutia o metóde kalkulácie cien, ktorá mu plynula odo dňa zverejnenia tohto návrhu. Jeho pripomienka týkajúca sa doplnenia ďalšieho mark-upu do výpočtu ceny zostavenia volania bola zo strany žalovaného akceptovaná a zakomponovaná do finálneho znenia rozhodnutia o kalkulácii cien.

Vychádzajúc z námietok žalobcu najvyšší súd na záver považuje za potrebné dať do jeho pozornosti, že postup žalovaného v danej veci nemožno považovať za nedodržanie zákonom stanovených pravidiel určenia podmienok regulácie, ktorý by mohol mať za následok porušenie základného práva zaručeného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky ani čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, keď vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaný zabránil zneužívaniu dominantného postavenia regulovaného subjektu. Žalobcovu námietku nezákonného zásahu do jeho vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky najvyšší súd takto potom považoval najmä za nepochopenie zmyslu a účelu zákonnej regulácie elektronických komunikácií a ich cien, nakoľko účelom regulácie je v prvom rade stanovenie limitov pre regulované subjekty, ale nie aj garantovanie zisku z ich hospodárskej činnosti.

Vzhľadom k vyššie uvedenému napadnuté rozhodnutie bolo podľa najvyššieho súdu vydané v súlade so zákonom, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu a bolo i riadne odôvodnené a.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol ako nedôvodnú.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že žalobcovi náhradu trov konania (uhradenie súdneho poplatku) nepriznal keďže v konaní nemal úspech. V konaní úspešný žalovaný právo na náhradu trov konania nemá zo zákona.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 402/2013 Z. z. bol s účinnosťou od 01. januára 2014 zrušený Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Továrenská 7, ktorého pôsobnosť a právomoci v oblasti elektronických komunikácií prešli na novozriadený Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, so sídlom v Bratislave Továrenská 7, najvyšší súd podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP konal na strane žalovaného s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.